بسم الله الرحمن الرحیم

یادونه او دردونه

شاعر
جاوید احمدزی
خپرندوی
پخپله شاعر
چاپکال
۱۳۹۳ل
چاپشمېر
۱۰۰۰ ټوکه
چاپځی
اسد دانش مطبعه- کابل/ ۰۷۰۰۶۳۹۳۸۳
ډیزاین
سیین سهار

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالۍ

خپلې ګرانې او قدرمنې مورکۍ ته!

شاعرۍ ته اړ شوی احمدزی

دا دستور دی چې له درده زګېروي خېژي
ګینې ثـــــه و د رحمان له شاعـــــرۍ

احمدزی غریب خو شاعر نه دی
مساپر دی چه دا کار او بار کړي

کله کله شاعري د هغه درمل په څېر شي، چې که زخم سوځوي، نو رغوي یې هم، رحمان بابا شاعري د درد زېږنده بولي او حمید بابا د زړه خوناب او دمړي له خولې ختلی دم.

اروا پوهنه بل چا ته په زړه کې د هغو پرتو افکارو، اندېښنو او غمونو بیانول، چې د انسان د ازار او ازیت لامل ګرځي، له زړه نه ددغه ځوروونکي او سوزوونکي بار د کوزولو ښه وسیله ګڼي.

ډېری هغه خلک، چې له خپل دردېدلي او ټپي زړه د دردونو د څړیکو د کرارولو او درملنې بله لار نه مومي، نو شاعرۍ ته مخه کوي، د خپل زړه د غمونو او احساساتو پر سګروټو د هنر سرې زمزمینې اوبه شیندي او تاو یې د شعر له اسویلیو بهر راوباسي.

ښاغلي جاوېد احمدزي هم همدغو غمونو، اندېښنو، احساساتو، افکارو، خیالونو، یادونو او خاطراتو پکو کړی او دا چې بله لار یې نه ده موندلې، نو شاعرۍ ته اړ شوی دی.

احمدزی د بلجیم د پرمختللي هېواد په اسمانڅکو، نڅاځایونو، ګلبڼونو، ګلکځونو

(c) ketabton.com: The Digital Library

او رنګینو واټونو او محلونو کې هم ځان یوازې احساسوي، په زړه کې یې د جنګ ځپلي هېواد اوجګړو ځپلو بېوزلو هېوادوالو مینه او یادونه څپې او غورځنګونه وهي او په سترګو کې یې په کلي کې د پاتې شوې معشوقې او د خپل کلي د خړو کوڅو، خړکیو کورونو او خړکیو جوماتونو خړکي تصویرونه رغړي، همدغه خیالونه او یادونه یې احساس تخنوي او شعر لیکلو ته یې اړباسي.

پرون مې د جومات پېتاوی رایاد شو
قسم چې لاترواسه مې خوږېږي زړه

هغه ته د بهرنیو ملکونو عشرتونه، مستۍ او نڅاګانې خوند نه ورکوي، په دغو عشرتونو کې ګډون او پکې د خپل فرهنګ او کلتور هېرول د ځان لپاره عار ګڼي او نورو ته هم ددغو ارزښتونو د نه هېرولو سپارښتنه او لارښوونه کوي.

مــــکړه د پردو خویونه یاره بې پښتو به شـــی
زده د کړل عجب چلونه یاره بې پښتو به شی

زه او تــــــه پښتانه یو او پښتانه به یادیـــــږو
خیر که دې ولید ملکونه یاره بې پښتو به شی

او یا داچې:

نه مې ارام شته نه مې قرار شته
نه مې خزان شته نه مې بهار شته
په غمونو کې ډوب یم ډوبیږم
نه مې هېواد شته نه مې ګلزار شته

زموږ ځینې هېوادوال چې کله بهرنیو هېوادونو ته ولاړ شي، نو بیا هرڅه هېروي، شپه او ورځ له هرې روا او ناروا لارې یوازې او یوازې د پیسو ګټلو او زرو او شته و

ډېرولو لپاره هڅه او هاند کوي، له هیڅ روا او ناروا کاره مخ نه اړوي او خپل وقار او حیثیت د پیسو او زرو قرباني کوي، خو احمدزی داسې نه دی، هغه د ټولې نړۍ زر او زور، پانګه او شته د خپل حیثیت او وقار له یوې زرې سره هم نه برابروي او دا ټول ورته د «د سپي په مخ کې پراته هډوکي» ښکاري او په ډېر ویاړ وایي:

زر څه وي زور څه وي مال څه وي په عشق کې
نــــــادان نه یم چې دې څیزونو کې ورک شم

هغه که زر او زور هم غواړي نو د ځان لپاره نه بلکې «د دلبرو صدقې» او د خدای د مخلوق د خدمت، پالنې او ژغورنې لپاره یې غواړي.

احمــــــــــــدزیه د مظلوم مرستې ته ورشه
اوس خو د قوم مشرتوب ستا په سر دی نن

احمدزی د «زه او زما ضمیر» تر سرلیک لاندې په یوه اوږد نظم کې له خپل فرهنګ، هېواد او هېودوالو سره خپله رښتینې بې کچه مینه په ډېرو ساده، خو له احساسه ډکو ټکو کې څرګنده کړې، چې دلته یې د لیکنې اوږدېدو له امله راوستل اړین نه ګڼم، خو تاسې ښاغلي او اغلې لوستونکي یې په همدې ټولګه کې لوستلو ته رابولم.

که څه هم په دې ورځو کې زما یو ډېر نازولی او خوږ دوست د ناروغۍ له کبله د ژوند او مرګ د نرۍ پولې ترمنځ ترخې شېبې تېروي او دې اندېښنې زما د ذهن ټوله فضا نیولې، خو ځمکې ته مې د ښاغلي او منلي احمدزي صیب د غوښتنې د غورځولو جرات ونه کړ او د اندېښنو او ژور خپګان د سېلابي څپو په ناکرار حالت کې مې بیا هم د ښاغلي جاوېد احمدزي ددې ټولګې ټول شعرونه او نظمونه ولوستل.

داسې ښکاري، چې احمدزي د شعري تلازماتو او چوکاټونو ډېر خیال نه دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

ساتلی یوازې هڅه یې کړې ده هرډول چې وي خپل درد او احساس د شعر په ژبه له خپلو لوستونکو سره شریک کړي، خپل افکار، احساسات او خیالات خپلې معشوقې، هېواد او هېوادوالو ته ورسوي او له دې لارې د مسافرۍ په دیار کې د خیال په جادویي څواک هره شببه خپل سر په هېواد کې د خپلې پاتې شوې معشوقې او خوږمنو هېوادوالو پر اوږدو کېږدي او خپل غمونه وژاړي.

که د ښاغلي احمدزي شعرونه د هنري معیار په دې تله وتلو، چې: «شعر په زړه کې د پرتو احساساتو ترجماني ده»؛ نو د ښاغلي احمدزي ټول احساسات او افکار منلي، سپېڅلي او د قدرونې وړ دي، ځکه هغه تل د یو پرمختللي هېواد په خوندونو او مزو کې د هېواد او هېوادوالو د غمونو او اندېښنو پر سکروټو ناست، د خپل جانان تصویر یې مخې ته ایښی، خوبونه یې پرځان حرام کړي او تل یې له دغو غمونو له امله ژړلي دي.

زما پر هېواد باندې بل اور دی زه به څه خوب وکړم
نن ټول ژوندون راته پېغور دی زه به څه خوب وکړم

یا دا چې:

احمدزی به دې تصویر ته همیش ژاړي
قسم تل به یې په اوښکو صفایي کـړم

یا هم دا چې:

ای! د کلي اشنا ته نن په خندا شه
د ښار زخمونو ته مې یو څه دوا شه

لکه وړاندې چې مې وویل، ښاغلي احمدزي یا خو د خپلو افکارو او احساساتو د بیان او ارائې پروړاندې شعري اصول، تلازمات، چوکاټونه او اوسني معیارونه او غوښتنې په پام کې نه دي نیولي، بلکې هڅه یې کړې ده یوډول نه یوډول خپل افکار او خیالونه خپلو لوستونکو ته ورسوي، ځکه نو هغه په خپل شعر کې د

بدیعي اصولو او هنري ښکلاییزو تلازماتو پروا نه ده ساتلې او څه یې چې په زړه کې وو، په بشپړې رښتینولۍ یې په ساده او عامیانه ژبه لکه هندارو صفا صفا د خپلو لوستونکو مخې ته ایښي دي.

همدا لامل دی چې د ښاغلي احمدزي په ډېریو شعرونو کې د نورو برخو ترڅنگ شعري وزن او آهنگ هم ډېر نه دی ساتل شوی. د هغه ډېرې شعرونه د بهرني وزن یعنې د څپو د شمېر له پلوه ډېره نیمگړتیا نه لري، خو د داخلي وزن یعنې د ویونو او کلماتو ترمنځ د آهنگین تړښت، سلاست، روانیت او همغږۍ له پلوه څه نا څه نیمگړتیاوې او ستونزې لري.

د هغه ځینې شعرونه داسې دي، چې که په یو بل ډول ولیکل شي یا څپې یې کمې یا زیاتې شي او تر پایه په هماغه وزن او آهنگ ولیکل شي، نو ښه شعرونه ترې جوړېږي، لکه دغه دغه شعر:

دغه درې په ډېر ورو ورو په کرار کرار خراب کړم
یــو دلدار دویم اغیار دریم روزگار خراب کړم

که دا شعر داسې شي چې:

درېو ورو ورو کرار کرار خــــــراب کړم
دلدار، اغیار او بل روزگار خراب کړم

او تر پایه په همدې وزن او آهنگ ولیکل شي، نو زما په اند ښکلی شعر به ترې جوړ شي.

همداراز په ډېریو بیتونو کې که یې کلمې سره لږ وړاندې وروسته شي نو د بیت آهنگ او روانیت هم پخپله پرې سمېږي، خو ښاغلي احمدزي ډېر سر پرې نه دی خوږولی او یوازې یې د خپل فکر او احساس د لېږد او انتقالولو ډېر خیال ساتلی دی.

زه یې دلته یو څو بېلگې راولم او قضاوت تاسې ته پرېږدم:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ابراهم(ع) لره تا اور لکه د گل کړو
نمرود د زمانې خو به رسوا کېږي

که دا بیت داسې شي، چې:

ابراهم(ع) لره تا اور لکه د گل کړو
خو نمرود د زمانې به رسوا کېږي

یا هم دا بیت:

ستا په حکم ځوک پاچا شي، څوک گدا شي
هر یو ناشـــــــکر شي، ژر به فنا کېږي

که ددې بیت دویمه نیم بیتي هم داسې شي، چې:

چـــــې ناشکر شي نو ژر به رســـــــوا کېږي
فکر کوم بیت به خپل وزن او آهنگ بیامومي

دا بل بیت هم وگورئ:

اې گـــــــــریوانه په اوښکو دې لمدومه
زه لکه شبنم ستا په نصیب خور پروت یم

که داسې شي، چې:

لمدومه دې په اوښکو اې گریـــــــــــوانه
لکه پرخه ستا پر بخت باندې خور پروت یم

نو فکر کوم سلاست او روانیت به پیدا کړي.
همداسې نورې ډېرې بېلگې یې په همدې ټولگه کې لوستلای شئ.
احمدزي صیب ته د لا ښکلې شاعرۍ په هیله!

عبدالغني (هاشمي)
د میدیوتیک افغانستان مرکزي دفتر – کابل
د ۱۳۹۲ لمریز کال د مرغومي ۲۵مه

حمد

چې مې په ژبه د الله(ج) ثنا کېږي
لویه ربه هر څه ستا په رضا کېږي

هغه دم چې په لوستل د پاک کلام شم
زړه مې صفا شي هم روح مې صفا کېږي

ته عالم یې ته خالق د ټول جهان یې
زه عاصي یم، له ما سهوه، خطا کېږي

ابراهیم(ع) لره تا اور لکه د گل کړو
نمرود د زمانې خو به رسوا کېږي

د نوح(ع) بېړۍ په سین کې چېرته ډوبېږي
پر ځمکه واړه د رب په سلا کېږي

ستا په حکم ځوک پاچا شي ،څوک گدا شي
هر یو ناشکر شي، ژر به فنا کېږي

خدایه په نصیب مې د کعبې دیدار کړې
په اخلاص به مې قبوله دعا کېږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

مسافر

لمبو سوی یم په غاړه د گور پروت یم
«د ایرو غوندې سپک شوی په اور پروت یم»

هم مې هلته هم مې دلته قدر نشته
یو د کفر بل د اسلام په تور پروت یم

پروت یم د غمې جال کې وینې مې څښې
بېچاره یم، مسافر یم سر تور پروت یم

ای گرېوانه په اوښکو دې لمدومه
زه لکه شبنم ستا په نصیب خور پروت یم

ځوانې مې د خارج کارونو وخوړه
لکه بې پلاره ماشوم په هر لور پروت یم

نه گودر شته نه د پیغلو شورماشور شته
ډېر وخت نه ارمانجن د هغه شور پروت یم

احمدزي ته په پښتو ښکنځلې وکړئ
زړه کې به وایم چې اوس په خپل کور پروت یم

غزل

نن مې بیا په هغې ښکلې لږ نظر شو
اف!عجب درد مې دننه په ځیگر شو

ستا له ښایست نه لمر سوزي سرې لمبې کړي
ماښام بیا د پورې غر شاته سنگر شو

عشق لکه د خس سپک کړمه، دروند پښتون وم
محبت مې زړه ته راتېر په هنر شو

دا ستا رنگین خیال چې ذهن ته راغی
دا زما وران غزل سم لکه گوهر شو

تا چې زما نوم په خپله خوله واخیست
بل اختر به څه کړم اوس په ما اختر شو

ستا په مخکې تنها دغه نه شم ویلی
تا سره مینه لرم راته لوی غر شو

احمدزیه راته ښکاري چې مین شوې
ستا ځای کور که نه په پښو کې د دلبر شو

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ای! د کلي اشنا ته نن په خندا شه
د ښار زخمونو ته مې يو څه دوا شه

سپينه يې، سپينه وايې، سپينه ياري کړې
زه هم سپينه سپينه وايم چې زما شه

طالب به زه، آدم به زه، قيس به زه شم
ته ګل بشره، ته درخو، ته مې ليلا شه

لګه پتنګ چې اور کې سوځي غږ نکړي
داسې مې ژوند په پټه خوله زار له تا شه

د غرونو کانې ګاټې ستا مستي غواړي
په څېر د غرڅنۍ مسته بې پروا شه

يک تنها د چنار سيوري لاندې ناست يم
ستا دې قسم وي چې لږه را پيدا شه

د لرې ښار نه بيمار او ستړی راغلم
اوس دې غريب احمدزي ته مسيحا شه

غزل

ستا يادونو د عمرونو سودايي کړم
زما توبه ده که به بيا اشنايي کړم

سباناري کې مې غم خوراک څښاک شي
مينې څه عجب غمجن په سبايي کړم

نصيب کې مې ديدن نشته، مسافر يم
ډېر بيمار، رنځور دغه ستا جدايي کړم

دا لس دولس کاله مې بېلتون کې تېر شو
تر کومې به ستا د وصال ګدايي کړم

تا د پښتو رواج ته غاړه کېښوده
ما په زړه تيره کېښوده دانايي کړم

احمدزی به دی تصوير ته همېش ژاړي
قسم تل به يې په اوښکو صفايي کړم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چې د عشق له بابه ساز کړم تل حرفونه
خاورې به مې زده شي د دنیا علمونه

زړه مې لکه د فلسطین ځمکه سوځي
اسراییل ودانوي په کې کورونه

ربیار هم په یو لیک څو څو کاله تېر کړي
د مېړي په اوږو بار زما خطونه

کله کله خو په سوچ کې داسې ډوب شم
لکه په ویښه چې څوک کوي خوبونه

دننه خوږ ځیګر مې لمبه لمبه شي
چې رایاد شي د ځوانۍ هغه وختونه

یا خو مې رنځ په قسمت دی نه رغېږم
یا خو زما د یارۍ نشته خوندونه

احمدزیه د غمونو ټېکه دار شوې
ته همېش لیکې له درده ډک شعرونه

غزل

چې ستا له مخه لرې شو نقاب دغه نن شپه
زما خراب خو شو خانه خراب دغه نن شپه

که غم دی که درد دی که زخم دی یا پرهار دی
دا همه به له زړه نه کړم ځواب دغه نن شپه

چې یار ته مخامخ شوم، داسې خوله خوله شوم
ته به وایې که پروت یم په پنجاب دغه نن شپه

رقیبان دې چیغې سورې کاندي پروا نکړم
خس اوخاشاک به ورک کاندي سېلاب دغه نن شپه

د هجران وچکالي ځپلی وم، ډېر تږی وم
د زړه دا سپېره دښته شوه سېراب دغه نن شپه

زاهده! زما او ستا حساب کتاب خو تل وي
بس د نننۍ شپې مکړه حساب دغه نن شپه

لکه لېوني سرې احمدزی بیا بیا وایي
زما خراب خو شو خانه خراب دغه نن شپه

(c) ketabton.com: The Digital Library

زیندی

د عمرونو عمرونو مساپر افغان دار ته خېژوي
څومره اسانه بې پرسانه یو انسان دار ته خېژوي

د غرغرې رسۍ ته چې منصور غونډې په مینه ګوري
اې مرګیه! بیا سپین سرې په سپین میدان دار ته خېژوي

جلاده! پام کوه چې په سپک نظر ورته ونه ګورې
ستاسو خپل مشران ستا په لاس ستاسو مهمان دار ته خېژوي

په ژړا له کور نه راوتی، په خندا ته روانېږي
ځار دې له خندا نه شم هغه په ما ګران دار ته خېژوي

چارواکو لږ شانته فکر وکړئ؛ دا نن چې اعدامېږي
داسې سوچ وکړئ لکه چې ستاسو سلطان دار ته خېژوي

وطن کې یې ماشومان وایي چې پلار به مو ژر راځي
خو څه پوهېږي چې د دوی د زړه ارمان دار ته خېژوي

احمدزیه تا خو د ښکلو پېغلو صفتونه کول
اوس سرې شوې اوس دې د ګل په شان خپلوان دارته خېژوي

غزل

دغه درې په ډېر ورو ورو په کرار کرار خراب کړم
یو دلدار دویم اغیار درېیم روزګار خراب کړم

د عشق په جوارۍ کې مې د ځوانۍ خوبونه بایلود
زه لا پوخ جوارګر نه وم، د مینې قمار خراب کړم

یو خو ته له ځایه ښایسته یې، بل لوښ مخ ګرځې
ستا دغه کار دغه ادا دغه رخسار خراب کړم

بانه دې لکه ستنې د مفتون په زړه ښخېږي
توبه له دې خونخوارو سترګو چې دیدار خراب کړم

څه ښه متل دی (چې زور نه لرې برېت مه لویوه)
ومه کمزوری د زورورو ناتار خراب کړم

د یو یو بیت لپاره تل شپې راباندې سهار شي
بس دغسې شاعرې دغسې اشعار خراب کړم

احمدزیه ګوره سم پښتون شه یا سم مین شه
چا ته کله پته ده چې کوم یو پرهار خراب کړم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چې مې خواته راشي، زړه مې په درزا شي
کله مې رضا شي، چې له ما جدا شي

اف! قاتل بانه دې بیا کوي قتلونه
جلادان خو تل مقتول لره سلا شي

مجنون به سل ځلې پر ما آفرین کړي
که یو ځل مې خبر د سر له غوغا شي

اې د جګو غرونو لېونی جانانه
لېوني به د ښار خلک په رښتیا شي

ستا په شونډو کې مسکا، سترګو کې حیا
زما ژوند ته دغه دوه خیزه بلا شي

مورې څه له سپېلني راته لوګي کړې؟
د عشق رنځ چېرته روغ په دم او دوا شي

ستا په ساده کتو په ساده خبرو
دا ساده احمدزی به اخر رسوا شي

غزل

زه چې ستا د زړه خان وم د زړه سره
ته مې ځان زه دې ځان وم د زړه سره

زمونږ د مینې مسته دنیاګۍ وه
ته پېغله وې، زه ځوان وم د زړه سره

ځیني وخت به مې منګي درماتول
لږ شوخ وم، لږ هم وران وم د زړه سره

له ما نه به زر زر مروره شوې
خو په تا باندې ګران وم د زړه سره

دا اوس چې بې له یاره سودایي یم
کله په دغه شان وم د زړه سره

سږ کال احمدزی بې جانه غوندې دی
هغه تېر کال ستا جان وم د زړه سره

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زه تورن یم، ستا په تور ستا زړه له ما نه تور
ای د سترگو توره تورې خاورې به شم نور

خوني بڼو دې داسې چارې پر ما وکړې
لکه کافر لښکر چې وکړي د چا پر کور

د زړه خبرې په سترگو کې وي متل دی
په سترگو کې شرر گرځوم، په زړه کې اور

چې له ډېره ضده مخ پټ کړې په سالو کې
څوک کله کاندي په مین دومره ظلم زور

وی مې دا حال مې ولې هره ورځ بتر شي؟
وې یې چې ډېر ښه وشو، بند کړه دا شراوشور

په نن او سبا او بل سبا مې ژوند تېر شو
د ځوانۍ فصل مې آشنا وربېل په لور

احمدزیه آفرین شه په دې شوخ غزل
په سپینه ږیره چې نه ډارېږي له پېغور

غزل

یوه نه دوه نه درې نه د ښکلو ډېرې کانې دي
د مینو وژلو ته بانو پسې بانې دي

دا مې د دلبر په مخ یو څو خالونه ښکارېږي
که په ازبکي تیکله د خاشخاشو دانې دي

ستا خو زلفې د خیاله زنگېدې باد پرې بد نام شو
یا باد ته شې غصه یا ما ته، څومره دې مانې دي

زما فکرونه، زماخوبونه، زما ټول ژوندون
تا نه شي لوگي له تا ځار همدغه مې تالې دي

د میاشتو میاشتو د کلونو مساپره یاره
ځکندن ته مې راشه، نورې ختمې زمانې دي

احمدزیه ستا د لوکسو ښارونو سره څه کار ؟
تاسره دې جېب کې یواځې لس دولس انې دي

(c) ketabton.com: The Digital Library

پوښتنه او ځواب

ما ویل هو هو ظالمې څومره نازېږي؟
وی ها ها ته خو په مینه نه پوهېږي

ما ویل وېښتان مې په څه ژر ژر سپینېږي؟
وی په وچو لرګو لا ښه اور لګېږي

ما ویل پته دې راکړه، چېرته اوسېږې؟
وی د سپوږمۍ خور یم، ما ته نه رسېږې

ما ویل رنګ مې ولې هره ورځ زېړېږي؟
وی ته له ځایه ناروغ یې، تل چغېږې

ما ویل زړه مې صفا دی څه له ډارېږې؟
وی دروغ وایې، بېخي مې نه خوښېږې

ما ویل زه له تا ځار ته له چا ځارېږې؟
وی تا غوندې خوار د روپۍ دوه خرڅېږي

ما ویل احمدزی جیز کې پسه درلېږي؟
وی کوچی سړی یې، ته کله شرمېږې

غزل

د ملنګ په شان زه ښه یم د هر چا په مخ کې
لکه د غر مې کړی بخت بس د یو چا په مخ کې

نه پوهېږم چې حجره کې شمع ولې ژاړي
که له شرمه ویلې کېږي دا ستا په مخ کې

قلمه! نن دې بیا په رګ کې وینه بندېږي
د پښتو غزل به لیکې ته زما په مخ کې

ما ویل تر څو به د عشق اور پټ ساتم په زړه کې؟
وی داسې خبرې مکړه د دنیا په مخ کې

په پردي ملک کې خاني نه کېږي، دا متل دی
دغسې به ځان خان، خان کړې د لیلا په مخ کې

احمدزی کوچی سړی دی، صفا وینا کوي
ژبه یې بنده بنده شي د اشنا په مخ کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

څلوریزه

د رقیب په نرمه ژبه په نرمه وینا مه نازېږه
گوره د ژمي په لمر د غلیم په خندا مه نازېږه

دا نن چې اشنا له اشنا سره خبرې نا اشنا کړي
د قصاب په اشنایي باندې گرانه اشنا مه نازېږه

څلوریزه

اوسپنه چې څومره ټکېږي، هغومره پخېږي
د پښتون بچي هروخت ورو، ورو میدان ته گرمېږي

دښمن یې مدام پر مېنه ورشي خو دا یې هېرشي
هغه څوک چې اور ته نژدې کېږي اخر سوځېږي

غزل

سترگې نه پرانیزم، خوبونه په کې ساتم
گله هره شپه ستا یادونه په کې ساتم

د کمیس پاس جېب مې چې زړه سره نژدې دی
یواځې د جانان خطونه په کې ساتم

ته به وایې زړه زما سمه خزانه ده
هر دهلېز کې رنگ، رنگ غمونه په کې ساتم

وی یې څه له دې سینه سوځي تل چغېږي؟
وی مې چې عاشق یم، اورونه په کې ساتم

د احمدزي اغزن ژوندون اغزنه برخه
خو ستا کمخو ته به گلونه په کې ساتم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

نن مې ډېره یادېدې ما ویل خبر به دې واخلم
زما اوښکې بهېدې ما ویل خبر به دې واخلم

کابل کې سړه هوا خېمو کې هلمندي ژړا
ثنگه واورې ورېدې ما ویل خبر به دې واخلم

غزلې به په ثېر د سپېلني درته لوگي کړم
کاش چې ته په گرمېدې ما ویل خبر به دې واخلم

ستا هغه دنگه ځواني، دنگه ونه، دنگه غاړه
اُف، بند په بند ماتېدې ما ویل خبر به دې واخلم

قسم چې پرون مې ډوډۍ ستوني نه نه تېرېده
سلگۍ مې نه درېدې ما ویل خبر به دې واخلم

احمدزیه تر ثو به د ویر په ټغر ناست یې
ثه له یار نه شرمېدې ما ویل خبر به دې واخلم

سوالگره پېغله

یوه غریبه نجلۍ په مخه راغله
ته به وایې چې سپوږمۍ په مخه راغله

د مخ په لیدو مې سترگې برېښېدلې
قسم ما په زړه کې گوړې ماتولې

ځان ته مې ویل چې مین شوی ځوانه
مینې نه بغیر زندگي شوه گرانه

ښکلې پېغله ورو راته په خندا شوله
خوړلو ته سمه لکه حلوا شوله

(c) ketabton.com: The Digital Library

ای! د زړه سره ومنه سلامونه
حکم کوه پر ما څه دي ستا حکمونه

هغې هم په داسې شانتې ځواب راکړ
پرې شوي د ظلمونو ټول حساب راکړ

ویلې چې زه یتیمه پښتنه یمه
مجبوره یمه ، خو ډېره درنه یمه

زه هم تل د ناوېټوب ارمان کومه
تا غوندې هوس د یو جانان کومه

خو نن سوالگره یمه، خیرات غوارمه
له تا نه ستا د ځوانۍ ذکات غوارمه

که ته پښتون یې وچ مې د سترگو نم کړه
یو څو روپۍ راکړه، درد مې د نس کم کړه

غزل

زړه چې په درد شی خوبونه شي مرور مرور
د عشق ښونځي کې درسونه شي مرور مرور

د اوښکو په دریاب کې مې د ژوند کښتۍ ډوبېږي
نور نو د صبر بندونه شي مرور مرور

بازار ته چې لاړ شم د بورې په ځای مالگه راوړم
داسې سرې نه فکرونه شي مرور مرور

تر څو به یخ وهلي اسوېلي گوگل کې ساتم
اخر ستوني کې اهونه شي مرور مرور

شاعري هم عجب کار دی کله ډېر څه ولیکم
کله بیا ما نه شعرونه شي مرور مرور

زما پر وطن یلغار دی دلته جنگونه دي
دا ځکه په مونږ ناتار دی دلته کانونه دي

(c) ketabton.com: The Digital Library

د پښتون په سر گذار دی دلته چلونه دي
یو شوی ورته اغیار دی دلته لالونه دي

سینه د یتیم پرهار دی دلته ظلمونه دي
شهید شوی یې خوږ پلار دی دلته غمونه دي

څوک د لستوني ښامار دی دلته عیبونه دي
څوک غلط یا ډېر مکار دی دلته مکرونه دي

په تبر مات هر چنار دی دلته گلونه دي
د ښکاریانو جوړ ښه ښکار دی دلته سرونه دي

د کار په وخت کې بېمار دی دلته خوبونه دي
تش خبرو ته تیار دی دلته حرفونه دي

بس یو گرم د غم بازار دی دلته دردونه دي
د افغان په کې روزگار دی دلته سوچونه دي

اوس څه نا څه قوم بیدار دی دلته مېړونه دي
یو کرم د رب پکار دی دلته سوالونه دي

غزل

څه به وکاږم تعریف د شهلا سترگو
زه خو یې لوټلی یم د اشنا سترگو

دري څیزه زما دلېونتوب سبب شول
یو خال بل تور حجاب درېیم همدا سترگو

جانان د بام پر سر زه د ونې لاندې
په دا پټ پټ کتو کړمه رسوا سترگو

دا زرکه ده چې راځي که مې یار راځي
یا څه غلطي شوې ده له ما سترگو

د سترگو تور د سر وېښته مې سپین شول
اوس ارمان کوم د هغه بینا سترگو

احمدزی تل د اور په مجمر کې سوځي
بس راکړې مدام دغه سزا سترگو

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

خیر که نن هیخ نه وایې سبا خو را ته وایه
ای ! د زړه ارمانه رښتیا خو را ته وایه

زه به کچکول په غاړه درشم ستا تر دروازې
ته سالو کې څه په خندا خو را ته وایه

عشق کې ورځ تر بلې خرابېږم رنګ مې زېړ دی
زما طبیبه څه دوا خو را ته وایه

پوهېږم چې لاره کې لوی لوی ګړنګونه دي
ولې مې ړوند بولي بینا خو را ته وایه

دلته بام ته ختل د سر خطر لري ګرانې
دېواله له شا نه اشنا خو را ته وایه

احمدزی که اور کې سوځي بې پښتو به نشي
ستا چې نه خوښېږم صفا خو را ته وایه

غزل

نن چې آشنا کوې نا آشنا خبرې
د ماشوم په شان کړې بې پروا خبرې

که زه خپله ژبه خپله مېنه ستایم
په تا ولې بد لګي رښتیا خبرې

ما ته دا غلې شي ګوته تل په خوله ږدي
بس زړه کې مې پاتې شي بلا خبرې

جانان هر یو ته د زړه په غوږو غوږ و
یواځې یې نه منل زما خبرې

قلم مې له ګوتو نه ولېږي خوب راځي
سبا ته به کوو د سبا خبرې

د احمدزي په سینه کې ډېر، ډېر څه دي
کله شي هر چا ته د هر چا خبرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

لکه د ورېځ زه یمه سرګردانه
کله دلته کله هلته بې مکانه

راغلم تر دې ښار په لټون د هغه یار
نښه یې دا چې ده مسته غزلخوانه

په تپوس پوښتنه لندن پیدا کېږي
ځکه خلک در روان دي انګلستانه

برخه کې مې تل د اشنا غمونه دي
اوس غم دي راته خوږ دی د زړه ارمانه

تا د مینې مانۍ جوړه کړه په هند کې
دلته جونګړو کې سل، سل شاه جهانه

مدام احمدزی ستا له دره تش لاس ځي
غریب باندې ته هېڅ نه شوې مهربانه

غزل

پر دغه ښار چې تېرېږي څوک حال وایي څوک یې نه وایي
ښکلي د هر چا خوښېږي څوک حال وایي څوک یې نه وایي

شېرینو چې چیغه کړه د مومن خان په سترګو تیاره شوه
د شپې هر سړی ډارېږي څوک حال وایي څوک یې نه وایي

د مینې سمندر کې چې سم ورګډ شي، بېلتون پرې راشي
له تندې بیا چغېږي څوک حال وایي څوک یې نه وایي

یو د اشنا یاد دوهم د وطن باد درېیم غماز بدزاد
مساپر ته ټول یادېږي څوک حال وایي څوک یې نه وایي

د ستنې له سوري نه تېرېدل خو د هر چا کار نه دی
عاشقي داسې سختېږي څوک حال وایي څوک یې نه وایي

شاعري ګوره څومره ګران کار دی د زړه وینې وڅوي
د غریب خونه رنګېږي څوک حال وایي څوک یې نه وایي

احمدزی پښتون وو، چې پښتنې ته یې د زړه حال وویل
بل ته یې سر نه ټیټېږي څوک حال وایي څوک یې نه وایي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

دا زما پر زړه داغونه ښایسته ښکاري
لکه ستا د مخ خالونه ښایسته ښکاري

څو ځلې وکړي وعده بیا ماته کړي وعده
د دروغجنې لفظونه ښایسته ښکاري

ما ته یار یو د پاسه سل کنځلې کړي
نوې یاري کې جنگونه ښایسته ښکاري

د شمعې په دود جانان تل سوځول کړي
د پتنگ برخه اورونه ښایسته ښکاري

لرې ژوند، لویه دښته او کچه غرمه ده
بیا هم د دوبۍ ښارونه ښایسته ښکاري

څه ستا یاد څه د چم ښایست څه د مور مینه
مسافري کې یادونه ښایسته ښکاري

مونږ د پکتیا خلک له آره شاعران یوو
اوس د احمدزي شعرونه ښایسته ښکاري

څلوریزه

زه چې یواځې شم سوچونه ستا راشي
له خیاله یې شرمه خو بیا بیا راشي

نه ډارېږم له نار یا له داره څخه
بس پښتنې مخکې خوله په ما راشي

څلوریزه

قسمته ! دا مینه ده یا لېونتوب ځواب راکړه
ساده دی زما زړه چې کوي مینتوب ځواب راکړه

د عشق په مېچن کې یو ځل رېزه، رېزه شوی یم
که په ما پښتون کې نشته سړیتوب ځواب راکړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

مکړه په مړو سترګو کتل خون به مې شي درغاړې
وژنې مې څه له بې اجل خون به مې شي درغاړې

لېمو دې له کاره ویستلی یم بس مې تور وه
جېب کې تل کرځوې کجل خون به مې شي درغاړې

په نرۍ لاره چې مې نرۍ ملا په مخه راغله
تېښتې ته بیا کوې تکل خون به مې شي درغاړې

ما د هجران درنې څپېړې پر مخ خوړلې دي
شړې مې چم نه په کنځل خون به مې شي درغاړې

تشه لاسه ته مې دښمن یې جانان ګرم نه دی
ځکه سپک یم په هر محل خون به مې شي درغاړې

کابل کې به هله د پښتو قدر یو په سل شي
که ښکلي پوه شي په غزل خون به مې شي درغاړې

د احمدزي به دا یو څو بیتونه توپان جوړ کړي
بس ته بس کړه دا غاښ چیچل خون به مې شي درغاړې

پردېسي ارمانونه

څومره خوند چې یتیم سره په ژړا ده
هسې چېرته امیر سره په خندا ده

زما یواځې، یواځې ځان بهر دی
روح مې اوس، اوس هم په زړه کې د اسیا ده

زه موسی خان به څنګه غزني هېره کړم
هره تپه کې مې ګلمکۍ اشنا ده

سوالونه وګړئ په زیارتو د وطن
دغه مېنه مو جنت په دې دنیا ده

شعر مې لیکل یو دم راباندې سبا شو
ګوره پروانه تل پر شمع شیدا ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چې د بڼو په شان د غشي پر ما يلغار کړي
لکه ظالم پوځ د زړه پلازمېنه مې ناتار کړي

بورا به هغه دم د ګلانو طواف پرېږدي
که ما غوندې مينه د خوبانو په رخسار کړي

يو يې سترګې تورې بل يې رانجه کړه پرې پورې
نور وژلو ته د عاشقانو څه تلوار کړي

زه د ښکاري په دام کې پرېوتم بې خبره
د صياد په دود اشنا د مفتون زړونو ښکار کړي

دا چې څومره غمونه پر ما باندې انبار دي
مينه کې پښتون يم، کنه غر خو هم هموار کړي

خلک مې بولي مجنون د عشق په کار او بار کې
پتنګان سوځېدلو کې د مينې اظهار کړي

د غزل په زده کړه کې زه لا بېخي ماشوم يم
د يار يادونه دي چې رنګين زما اشعار کړي

غزل

خلکو راشئ ما د يار کلي ته بوځئ
دغه ملنګ هغه خوار کلي ته بوځئ

د ګلانو چم کې چې اغزي لټوي
دا لېونی له دې ښار کلي ته بوځئ

ترڅو به بند يم د سرو زرو پنجره کې
مسافر خو هم يو وار کلي ته بوځئ

زه چې ځان ساتم له هر توفانه څخه
نن مې په غاړه کې دار کلي ته بوځئ

نور مو بهانې نه منم ژر شئ ژر شئ
احمدزی پر نږدې لار کلي ته بوځئ

(c) ketabton.com: The Digital Library

مظلومې چیغې

راشه چې څه غمونه سره شریک کړو
د قندهار یادونه سره شریک کړو

د شین اسمان تر لاندې د شنو فصلونو
هغه تېر وختونه سره شریک کړو

زما د ماشومې لورکۍ خوږه پښتو
اوس یې تش سوچونه سره شریک کړو

سپېره مخ یم د چورلکو په نڅا کې
بس خړ پړ رنګونه سره شریک کړو

تا چې تل ستاینه د ګودر کوله
لوټ شوي خیالونه سره شریک کړو

نه اورې د مظلوم فریاد ټول کاڼه دي
څو پاتې غږونه سره شریک کړو

د احمدزي مقصد پښتون ویښول دی
د ورورۍ لفظونه سره شریک کړو

بګتۍ (لوبه)

ټوله نړۍ ګوره د ژوندون په لاره تلوار کړي
پښتون خوشې روزګار کړي

کاغذ قلم خپل دښمن بولي
ډېران به تل ګلشن بولي
نور نیم، نیم؛ خو ځان یومن بولي
اغیار ته څه وایي نه پر تربور مدام یلغار کړي
پښتون خوشې روزګار کړي

تیارو کې له دنیا بې خبر
ظلمت کې له عقبا بې خبر
کلي خان له ګدا بې خبر
شتمن خاندي په غریبان ټیټ د نیکه وقار کړي
پښتون خوشې روزګار کړي

سفرونه د ټول جهان کا
غیر ملکونه ډ یر ښه ودان کا
چې فکر یوسي بیا ارمان کا
اوس پر سر وهي لکه مچ د غلطۍ اظهار کړي
پښتون خوشې روزګار کړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما هېواده

چې مې رایاد شي خپل وطن سوکه سوکه ژاړمه
لکه بلبل دبل ګلشن سوکه سوکه ژاړمه

د بېلتون تناره کې په رنګ د ډوډۍ سوزم
اوس لوغړن یم پر سوختن سوکه سوکه ژاړمه

د یعقوب په شان تل یوسف، یوسف چیغې کړمه
بخت کې مو نشته دی دیدن سوکه سوکه ژاړمه

ورېځو زما پر هېواد خیټې تشې نکړې
سپېره پاتې شو خوار چمن سوکه سوکه ژاړمه

سپینې واورې د سالنګ په قبر انبار غواړم
شناختې ته هم سپین کفن سوکه سوکه ژاړمه

نمرود لره ابراهیم، فرعون لره موسی وو
داسې به مات شي هر دښمن سوکه سوکه ژاړمه

که زما وینا ستا زړه کې مینه زیاته نکړه
بیا نه پښتون یم نه تورزن سوکه سوکه ژاړمه

غزل

تصور کې دی ستا تصویر خوږې پښتنې
زړه هم تا پسې زهیر خوږې پښتنې

غبرګې سترګې شولې لېچن په تمه تمه
کله ختمېږي دا شوګیر خوږې پښتنې

شوخه ځواني دې را نه جوړه کړه غزلبول
ماښام، ماښام کې شم دلګیر خوږې پښتنې

ستاسو مالت کې باران چې ته باران بولې
زما د اوښکو دی بهیر خوږې پښتنې

د پښتون ژبه، ژبه وي تر مرګه پورې
دا ژمنه ده د یو حقیر خوږې پښتنې

نه ګورم مرات له یواځې پکې ته ښکارې
اوس بند یم د فکر په زنځیر خوږې پښتنې

د سوالګر سوال ومنه یا د زړه خبره
چې څه کېږي تن په تقدیر خوږې پښتنې

(c) ketabton.com: The Digital Library

د یتیم اختر

نن مې ولید یو یتیم په بازار کې
وړوکی سوال ته وو ولاړ کتار کې

لوڅې پښې، ببرسر، تار تار کمیس
څښېده د غټ هټۍ وال دربار کې

د کوچنیانو په ژبه پیل کړه وینا
هر یو لفظ یې زما زړه داغل په رښتیا

مورجانې را لېږلی یم ستا لور ته
که خیرات راکړې یوسمه خپل کور ته

وږې خور مې را نه غو شتې ګوډۍ ده
پر دغه ځېل خو پاتې له ډوډۍ ده

یو وروړک لرم هغه هم ژاړي
اختر اختر وایي څه پیسې غواړي

د دوکاندار خو ښه بازار ګرم و
چیغو ته د یتیم چېرته زړه نرم و

څه شتمن خلک ورته راغلي وو
څو یې زمونږ د ښار ستر ښاغلي وو

خو د هیچا هم فقیر ته پام نه و
مستمند ته یو د زهرو جام نه و

چا ورکړه یوه منه، خوسا کېله
وویل ته څه کوې اختر او مېله

محتاج غریب پاس وکتل اسمان ته
په ژړا ژړا یې وویل سبحان ته

ربه مونږ هم ستا بندګان یو
ولې دا هسې خواران، ناچاران یو

دا پېښه چې کړمه تاسو ته بیان
د زړه ټول پرهارونه مې شي عیان

څه اوښکې راسره یاري نه کوي
څه قلم راسره ځواني نه کوي

بس نور به زه څه ووایم یارانو
خو چې یتمان هېر نکړئ ځوانانو

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د یار یوي غمزي کړمه لېونو سره ګډ
اوس بلهاریږم په شمع پروانو سره ګډ

زه تکړه پښتون مدام عزم فرهادي لرم
ځکه قسمت کړمه د جګوغرونو سره ګډ

د اشنا د زلفو نګهت راغی له کوم لوري
دا فکر شو ګلګون که شوم خیالونو سره ګډ

داسې کوډې د ښکلو مینې پر ما وکړلې
ژوند مې قبول مجمر کې تل سپېلنو سره ګډ

احمدزی که د مینې په ځېل ځان قربان نه کړ
بیا نو مې ښخوئ خپلو پښتنو سره ګډ

سودا

زمونږ کلي کې یوه غټه ونه وه
د ډېرو عمرونه ښه پلنه وه

هلکانو په کې زنګل بې غمه
چا به ترې پټ خس ځنډل بې غمه

جونو به سیوري لاندې دمه شوې
ځینې، ځینې ګودر ته په غوسه شوې

چا به ویل دا لاره خومره اوږده ده
نورو ویل شکر ونه خو شته ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

هر چا له سیوري نه يې خوند اخیستل
ورو به له خبرو پند اخیستل

غرمو کې به چې لمر سیزل پیل کاوه
مرغانو به ونې له سېل تل کاوه

هو دغه ونه د ټولو تمځای و
په رښتیا چې ښایسته او سمځای و

که نرۍ وه ودانه یا به شاړه
زمونږ ونه له سدو نه ولاړه

مدام به سیوری د کلي پر سر و
خلک هم په دې نعمت ښه خبر وو

ناڅاپه پاڼې په رژیدو شولې
هر یو، یو رګې په ژړیدو شولې

څانګو کې وینې ټوپونه نه وهل
نور توپان سره زورونه نه وهل

چم والا به حیران سیلونه کول
چا به دغې ناورین نکلونه کول

یو شپه توپان وو باران وریده
ونه خواره کۍ هم ډېره لړزیده

سهار چه خلک لمانځه ته ویښېدل
ښاخونه هر یو بند په بند ماتېدل

هره څانکه یې هر چېرې پرته وه
ګرده خپه او هم په تماشه وه

چا به وویل دا د توپان له لاسه
چا به وویل دا د باران له لاسه

ناګهانه د ټولو چینجو ته پام سو
کلیوالو فکرونه لبر ارام سو

که د سودا چینجی مغزو ته لار شي
عاقبت به لکه ددې ونې خوار شي

ثلوریزه

راغله پرخه پر مخ د گلاب
که خوله شوه جبین ته عذاب

باده! دومره توندي خو مکړه
غوټۍ لا ښه وي پټ په حجاب

ثلوریزه

ما چې سترگې و غړولې په لومړۍ وار
مورکۍ مې راته ویل چې زما ځان له تا جار

یون او ډیوه هم خوشحال دي ټوپونه وهي
زه اوس ملکه شومه دوی راته کوي کار

(زما د لورکۍ (لېمه) د پیدایښت په ورځ)

بلنه

د دوستانو هرکلی ته گلونه ږدو
مونږ د نوي منزل پر لور گامونه ږدو

په هیله د راتگ مو لیک درلېږو
ستاسو په راتلو مونږ لا خوشالېږو

دا د نوي تړون تر ټولو ښه وختونه دي
دوستان سره یو ځای لکه د باغ گلونه دي

لکه باغ چه پر گلانو ښه ښکارېږي
زمونږ محفل په دوستانو ښه ښکارېږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کوچیانو مېلې

د غرونو لمنې کې کوچیان اوسېدل
تل په یوه خوله په ښه شان اوسېدل

ما لیدلي هسې د دوی درې مېلې دي
چې یو بل ته سره ورته او نږدې دي

پېغلو به یوه نانځکه جوړوله
په ښایسته کالیو سینګاروله

ډول، ډول ګاڼه به وراچوله
سم کېږدۍ په کېږدۍ به یې کرځوله

د دوی دغه نانځکه (پاتو) نومېده
شهزادګۍ غونډې په رښتیا ښکارېده

جونو به د هر یو خېمې ته ورتللې
د پاتوګۍ مخ، جامې به ورښودلې

کوربنو هم بیا لاس غوټو ته سمول
جوار، غوړي،کرُت، غوښه به یې ورکول

دا هر څیز به یې بېل، بېل لوښوکې وړل
سهاربه یې خلک خیرات له ورغوښتل

پېغلوټو ټوله شپه سندرې کولې
چا به اور بل کړه چا به وریجې مینځلې

په سبا به ښه لوی خیرات ورنه جوړ شو
زاړه، واړه هر یو پکې سم موړ شو

هو! دغه رنګې د پېغلو مېلې ولې
قسم دی هغه شپې هم خوږې ولې

هلکانو به کولې ځانته نخرې
ټولو به هو وکړه په یوې خبرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وويل راځئ چې جوړ کړو مېله يارانو
مونږ هم له نجونو نه څه کم يو ځوانانو

يو اوړ چې خندا نه ورتله په ننبه کړه
څهره يې پر وړو نور ښه ورسپينه کړه

د ځوانانو مشر (سپين ږيرک) نومېده
دغه هلک به له هيڅ چا نه شرمېده

شاډوبۍ او خېتېه به هم ورسمه کړه
کېږديو پر لور به يې وربرابره کړه

دوی به له ټولو خلکو شيان ټولول
وړه، غوړي، غوښه پرېمان ټولول

په بله ورځ به دوی خيراتونه کول
بيا نو د سپين ږيرک صپتونه کول

سپين ږيرو به ځان سره سوچونه کول
زلمو ته به دوی ورنونه ټپه ول

ويل راځئ مونږ هم خيراتونه وکړو
خپل زور معلوم د زړو هډونه وکړو

دوی يو لوښی چې (پاوکی) باله واخيست
ټولو نه يو، يو پاو غنم، اوړه واخيست

بيا نو خپل خيرات ته خوشحالۍ کولې
زلمو او پېغلو سره سيالۍ کولې

دا و يو شعر چې مې وليکل يارانو
اوس ارمان کوم مېلې ته د کوچيانو

د ښاغلي خادم خان کوچي له کتاب (کوچاني پانگه)څخه ما نظم کړی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

څلوريزې

ملګرو نن بيا زوريږم د وطن ارمان کومه
د سرو زرو په قفس کې د ګلشن ارمان کومه

چارچاپيره سکروټې دي زما زړه پکې داغيږي
خړې کوڅې او سوځېدلى چمن ارمان کومه

څلوريزه

مکړه د پردو خويونه ياره بې پښتو به شې
زده دې کړل عجب چلونه ياره بې پښتو به شې

زه او ته پښتانه يو او پښتانه به يادېږو
خير که د وليد ملکونه ياره بې پښتو به شې

څلوريزه

نه مې ارام شته نه مې قرار شته
نه مې خزان شته نه مې بهار شته

په غمونو کې ډوب يم ډوبېږم
نه مې هېواد شته نه مې ګلزار شته

څلوريزه

راشه اشنا که مې پرهارونه ګورې
بېلتون راکړي هغه زخمونه ګورې

ته به وايې چې زه به تل خوشحاله يم
غيرو ته خوارې که نور ملکونه ګورې

(c) ketabton.com: The Digital Library

څلوریزه

چوپه خوله ناست یو پر مونږ ظلمونه کېږي
د پښتون پر کور عجب سیلونه کېږي

یا قلم رامات کړي یا مو زوی رامړ کړي
اوس نه ښایسته ډېر وختونه کېږي

څلوریزه

زما چوپتیا مه ګڼه انکار ګلې زه شرمېږمه
زه پښتون یم نه را ځي اقرار ګلې زه شرمېږمه

ته را نه د مینې خبرې په ډک محفل کې غواړې
له ما نه کله شي دغه کار ګلې زه شرمېږمه

نظم ښاغلی (جهاني صاحب) ته

پر هېواد مَېن جهاني په خیر راغلې

ستا لیکنې روښانوي تیاره زړونه
هر یو شعر دې ویښوي ویده قومونه
ولس ته ورسپړي مدام پټ رازونه
په خپله خاوره قرباني په خیر راغلې
پر هېواد مېن جهاني په خیر راغلې

مسرې کړي جوړې څنک په څنک کتار کتار
ساز شي ترې هسې د بیتونو ښکلی هار
په کمال سر ته ورسوي دغه کار
پښتو د ادب ارماني په خیر راغلې
پر هېواد مېن جهاني په خیر راغلې

د لر او بر په غم غمجن یې زوربېږي
پښتون په تباهۍ خپه یې ژړیږي
د ګلانو په سوځولو ګړیږي
ټېرونو ځان ځاني ته په خیر راغلې
پر هېواد مېن جهاني په خیر راغلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

د گلانو جنازې

نن بیا زمونږ پر کور جوړه کربلاه ده
نږ پدلی د کلي هره قلا د ه

لویه لاره پر سرو وینو لت پت شوله
گودر هم سوځېدلی را ته جلا ده

د تنکیو گلانو جنازه و شوه
پر هدیرو د خوارانو واوېلا ده

دې لوري ته غم دی بل هیڅ ځه نشته دی
بره کې د ځینو هسې جوړه غلا ده

نور په دې دنیاگۍ کې مو قصور نشته
بس پښتانه یو چې مو مېنه تالا ده

گلاب مې اخیستی اور دی

سره سره اورونه اوري زما په ارمانونو
ړانده بمونه اوري زما په ارمانونو

کلی کلی پاتې نه شو جوړه هدیره شوه
تل راکتونه اوري زما په ارمانونو

ما له د گلو هار وې زما خوږه هېواده
اوس خزانونه اوري زما په ارمانونو

هیلې مې خاورې شولې صبر په ختمېدو دی
مدام غمونه اوري زما په ارمانونو

چا له وژاړم چې گلاب مې اخیستی او دی
غمجن گلونه اوري زما په ارمانونو

(c) ketabton.com: The Digital Library

مورکۍ ته

مورې په کومه ژبه ستا د مینې اظهار کړم
زما ځان او زما جهان یې بس دا اقرار کړم

دروازه کې ناسته د راتلو لارې مې څارې
خدایږو اور پورې په ډېر درهم او په دینار کړم

چې مورکۍ مې رانه ملال، خپه، غمجن وي
نور خو بیا زه پښتون نه یم که پر سر دستار کړم

څه ښه وایي جنت د مور د پښو لاندې دی
دا ژوند به نثار تر هغه ژوند هزار کړم

دغه څو بیتونه د غټ دیوان ارزښت لري
ورته ګوره ادکۍ داسې ګلګون خپل اشعار کړم

زه او زما ضمیر

نن مې وکړې خپل وجدان سره خبرې
د ضمیر له پټ جهان سره خبرې

ورته یاد مې کړل د هالنډ ډېر ګلونه
چې عدن سره سیالي کوي باغونه

له نګهته یې مچۍ په ګډا راځي
مفتون زړه ته زما بیا هم ژړا راځي

ستاینه مې ورته پېل کړه د ښکلو
مونږ یې کړو لکه اخګر د اور بخرو

(c) ketabton.com: The Digital Library

صفت مې ورته وکړو، پاریس دپیغلو
څه د بلجیم د ایاغو، ډکو پیالو

ناڅاپه شعور نه داسې اواز راغی
مساپر روح ته یو سوزاوگداز راغی

وویل همېش مسلمان یم زه پښتون یم
د خپلې خړې خاورې به تل مجنون یم

تار، تار څادر زړې څپلۍ مې یادېږي
قسم د تناره ډوډۍ مې یادېږي

بې قراره شپه

زما پر هېواد بل اور دی زه به څه خوب وکړم
نن ژوندون راته پېغور دی زه به څه خوب وکړم

نازکې غوټۍ شولې هسې څانگو کې مړاوې
نه بورا او نه یې شور دی زه به څه خوب وکړم

د روه ښکلې به سپوږمۍ سره سیالۍ کولې
اوس یې د سوال ټیکری خور دی زه به څه خوب وکړم

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځلوریزه

دا چې زما په ځمکه اور بل دی
دا چې زما په خاوره غو بل دی

دا چې زما له زړه وینې څا څي
جوړ کړی کوم ظالم دغه چل دی

د هیواد مینه

پتنګ خو له اوره کله ډار کړی
خپل ژواک په خندا له شمعې ځار کړی

عندلیب به مدام عشق په ګل کړي
پر سندرو ستاینه د یار کړي

مینه کې منصور غوندې چې مست وي
څه پروا د مرګي څه د دار کړي

هر بزم کې مرکه بس ستا کوي
پښتانه چېرته له مینې عار کړي

د لاله په شان هر یو داغ لري
بیا هم له ملکه ځانونه ځار کړي

احمدزی غریب خو شاعر نه دی
مساپر دی چه دا کار او بار کړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

دا څه ژوند دی تېرومه بس زندان کې
یو څو کاله مې تېر کړ واړه خپګان کې

د خپل خوږ هېواد هر یو چم مې یادېږی
ځورېږم د فکرونو دغه توپان کې

ما ویل څه به وګتم څه به ولېږم
اوس خو زه ګډ یم سراسر په تاوان کې

لکه ماشوم زړه خوشحالوم په خوږو
اخرسر مې سپین شو د وطن په ارمان کې

لویه ربه ورحمېږه زما په حال
ګنې نو احمدزی مړ به شي هجران کې

څلوریزه

یو وړوکی شانتې ښونځی په غرو کې غواړم
چې ستر شوم پوهنتون هم په پښتو کې غواړم

نن لراوبر ته خپله ژبه سپکه ښکاري
زه بیا برم د مشرانو په شملو کې غواړم

څلوریزه

اوسپنه چې څومره ټکېږي هغومره پخېږي
د پښتون بچي هر وخت ورو ورو میدان ته ګرمېږي

دښمن یې مدام پر مېنه ورشي خو دا یې هېر شي
هغه څوک چې اور ته نژدې کېږي اخر سوځېږي

دوه پښتو متلونه دي

(c) ketabton.com: The Digital Library

کډه په سر یم

نن له ډېره غمه زخمي په ځیګر یم
د سپېلنو په شان سوی په مجمر یم

یو زما بل مې د ژبې قدر نشته
خپل هېواد کې بهر شوی له دفتر یم

ورور ته مې کافر ما ته مسلمان وایي
د غماز په تبر مات هغه نښتر یم

غرونه، کانونه، لعلونه مې لوټېږي
په دا دومره نعمتونو کې نهر یم

سیندونه مې د بل ځمکې آبادوي
زه هلمند کې جل وهلی درپه در یم

یو جنګ پسې بل جنګ بل پسې بل پیل شي
د جګړو له لاسه تل کډه په سر یم

احمدزیه ستا شعرونو کې رښتیا شته
وطن ته پټ پټ ژاړې زه ښه خبر یم

غزل

چې زما په عاشقۍ کې ډېر بد حال دی
دا خو ځکه چې د یار په زنه خال دی

فکرونه ځومره سخت شول تل مې زنګوي
د عاشق په برخه همېش د غم ټال دی

دلته لکه ماهي په سینه ثنبېږم
په هر ځای کې غماز غوړولی جال دی

ستا له کوڅې نه به رقیبان لاړ نشي
دغسې ما په ملا کتلی فال دی

سخي زوم د ټول کلي خوښ وي متل دی
د سپېره زوم سپېره کور سپېره یې مال دی

مینې داسې ساز راته په سر کې جوړ کړ
چې یې نه آهنګ سم دی نه یې څه تال دی

احمدزی غریب لېونو ته قریب شو
اوس مسکین خبر نه په میاشت نه په کال دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

درنه ځمه

تر څو به کړې په پټه کتل اشنا درنه ځمه
لږ په دېواله راښکاره شه سبا درنه ځمه

زه پوهېږمه گلې چې ستا مینه پښتنه ده
سترگو کې کوه جنگونه په رښتیا درنه ځمه

ټول یادونه، سوچونه به له ځانه سره یوسم
زړه مې نه کېږي مجبور یم په ژړا درنه ځمه

غزل

یار ته چې گورمه فکرونو کې ورک شم
د لېونو غونډې سوچونو کې ورک شم

زر څه وي زور څه وي مال څه وي په عشق کې
نادان نه یم چې دې څېزونو کې ورک شم

څه ښه وایي چې دولت د لاس خیرې دي
پیسې به څه کړم چې ظلمونو کې ورک شم

زه مین یم له هر څه نه بې پروا یم
تل د جانان په صفتونو کې ورک شم

اوس زمونږ ښار کې رقیبان چرچې کوي
زه لکه یتیم په گردونو کې ورک شم

زړه مې راته وایي چې سیند ته ورټوپ کړم
کله، کله داسې غمونو کې ورک شم

دا شاعري به د احمدزي کور وران کړي
د قلم په شان به شعرونو کې ورک شم

(c) ketabton.com: The Digital Library

رښتيني انځور

چې د پې مخو په ښار کې بې قرار وي
يا به مسافر وي، يا خو به لاچار وي

د مار په څېر خرمن اچوي له غمه
هغه سړی چې لرې له خپل ديار وي

چې پښتون په مخه ورشي ژړا ورشي
که هر څومره په زړه سخت په ځان تيار وي

د پردو موټرو تصويرونه کاږي
قسم لکه اسپندي به يې روزگار وي

ځيني ځيني د يورپ په ژوند ډېر وياړي
څه به خوار پردېس وي، څه به يې وقار وي

د کلي نه تل د غم خبرې اوري
د وطن په غم به يې ځيگر پرهار وي

د احمدزي په مخ بيا اوښکې بهېږي
مسافر په زړه نری په روح بيمار وي

غزل

چې هر وخت زما د وطن سودا کوي
نن هغه خلک د سولې غوغا کوي

کله يو کله بل لښکر سره جنگ کړم
ياران خو هسې چيغې د غزا کوي

لکه گونگ د خپلې ژبې بې برخې يم
که پښتو وايمه، پر ما خندا کوي

هم په زړه هم په ځيگر زخم راکوي
اُف ! چې همدوی خبرې د دوا کوي

د يوسف په شان مې خپل ورونه خرڅوي
بيا همدوی هر چا ته کېني ژړا کوي

د شپې، شپې د غم کاروان ښار ته راولي
په سبا، سبا يې تور په بل چا کوي

د احمدزي په سينه کې دردونه دي
هېواد يې لوټېږي، زړه يې درزا کوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

شاعري سړي ته داسې يو عذاب شي
چې دوه،درې ټکو پسې ځيگر کباب شي

د تخيل گرفت ته هک پک حيران وي
ان دننه په گوگل کې زړه خوناب شي

ته به وايې د غمونو ټيکه دار وي
زر سوچونه لري کله ژر حساب شي

تر هغه کاغذ او قلم جيب کې ساتي
تر څو پورې چې پوره د ژوند کتاب شي

د هر چا په درد، دردېږي تل ژړېږي
اخر به د اوښکو په سيند کې غرقاب شي

څه د جانان څه د جهان څه د اسلام
څه د وطن په فکرونو کې خراب شي

احمدزيه پام چې ته بې پښتو نه شې
که پښتو لاړه پېښور به پنجاب شي

غزل

که څوک په ژوند کې شي يو ځل مهمان د گلرنگو
هلته به ورته ښکاره شي ايمان د گلرنگو

څه په گفتار څه په رفتار څه په رخسار ښې دي
خو په زړونو يې کرکه وي پنهان د گلرنگو

ما ويل ځوانه دلته څه دي، ولې دلته راغلې؟
وی چې چوپ شه! ځواني مې شه قربان د گلرنگو

چا ياران چا خپلوان چا جانان چا وجدان پرېښود
په توره شپه دوی ولاړ په دوکان د گلرنگو

بس لاس په لاس سودا ده ، مينه مينه نه شته ده
ځينې خلک هسې کوي ارمان د گلرنگو

صغيره گناه به دې هم کبيره گناه شي
داسې په گناه ککړ دی جهان د گلرنگو

احمدزيه اوس دی په حلوا کې غاښ ماتېږي
اوس چې زوړ شوې اوس پوه شوې په تاوان د گلرنگو

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

عشق مې د زړه ستنې لړزوي عجب
د ماشوم په شان مې ژړوي عجب

ته به وایې چې تل نشه نشه یم
داسې مې په لاره زنګوي عجب

کاش یو زه سپک وای د ښکلو په مخ کې
ډېر ډېر درانده خلک سپکوي عجب

مینې ځیرې ګرېوان مخ په بازار کړم
اوس جهان راپورې خندوي عجب

زما او د پتنګ په برخه اور دی
مونږ دواړه په یو رنګ سوځوي عجب

هیڅ یې په علاج نه پوهېږم خلکو
بس دغه یوغم مې کړوي عجب

احمدزیه دا ستا په شعر کې څه دي؟
چې په مینو اور لګوي عجب

غزل

نن خپه رانه جانان دی ربه خیر کړې
زما زړه سخت په لړزان دی ربه خیر کړې

ودانه د مینې دنیاګۍ وه زمونږ
تنهایي کې غټ تاوان دی ربه خیر کړې

پاس اسمان کې د غم ورېځې راښکاره شوې
بِلۍ ، باران که توپان دی ربه خیر کړې

ته مې یار، ته مې دلدار، ته مې نګار یې
بې له تا مې ژوندون ګران دی ربه خیر کړې

احمدزیه ورشه آشنا راپخلا کړه
د رییار داسې فرمان دی ربه خیر کړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

مینه وړیا، گټه بې ستړیا نه کېږي
محبت په ژړا یا په غلا نه کېږي

دلته به له سراومال نه تېرېدل وي
دغه گرانه سودا له هر چا نه کېږي

که د اشنا په خوله نوم د اشنا راشي
قسم چې بیا ژوند بې له اشنا نه کېږي

مدام ناصح ورته وایي صنم پرېږده
خو مجنون تل وایي بې لیلا نه کېږي

احمدزیه ته په جدایی کې زوړ شوې
د وصال تمه اوس نو له تا نه کېږي

غزل

چې رانجه په سترگو پورې کړې بلا کوې بلا
یوه ورځ مې وژنې گلې چې همدا کوې همدا

کله دې مخ په سور سالو کې پټ کله ښکاره کړې
اشنا څه له داسې ظلمونه پرما کوې پرما

ما خو په مینه مینه ستا د نوم پوښتنه وکړه
ته په زوره زوره په کړس کړس خندا کوې خندا

یو زه یم چې مدام د زړه په وینو غزل لیکم
بل ته مې ورانه د خوبونو دنیا کوې دنیا

یا په شگو یا خو په گاټو گوزارونه کوې
د مینې دغه انداز څومره زیبا کوې زیبا

پرون هم ستا په انتظار کې ناست وم ته رانغلې
ای جانانه نن بیا هم خپله رضا کوې رضا

دا د غرونو احمدزی عجب بختور سړی دی
چې همېش ورته په پښتو کې وینا کوې وینا

(c) ketabton.com: The Digital Library

پښتونواله

چې په خپل وطن شیدا وي هم مفتون وي
داسې خویونه یوائې د پښتون وي

نه له عشقه نه له جنګ نه په شا کېږي
هم یې رزم هم یې بزم کې ګډون وي

که صاحب د ډېر قدرت یا ډېر دولت شي
په هر حال کې په هر ځای کې ډېر موزون وي

جګ او ټیټ خان او غریب نه وي په منځ کې
پښتونوالې کې بس دغه یو مضمون وي

د بل ناموس ته د خور په نظر ګوري
ځکه یې خو خلک څنګ کې په سکون وي

که په ټول عمر خواري او مزدوري کړي
تل له خپله ربه راضي او ممنون وي

دردمن ځان یې د هېواد په درد دردېږي
همېشه به یې دردونو کې ژوندون وي

غلیم ته دا ځای لکه د سرېښو ډنډ دی
چې دلته بند شي ورباندې جوړ شبخون وي

احمدزیه پښتانه سره جرګه کړه
که نه تل به ستا د لراوبر بېلتون وي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

نن خو بیا د اشنا غم را باندې زور دی
زما په سر کې جوړ شوی عجب شور دی

هم مې زړه هم مې ځیګر لمبه لمبه شي
چې آه مې له خولې خېژي په شان د اور دی

مساپرۍ کې مې بې وخته سر سپین شو
د ژوند فصل ته برګر ویستلی لور دی

د بېلتون تنور کې ورځ په ورځ پخېږم
د تناره سیخ غوندې مې رنګ تک تور دی

کله د غرب کله د عرب مزدور یم
دا خو ځکه چې ما نه خپه خپل ورور دی

که څه اوس هم کابل په وینو رنګ ښکاري
پر ما ګران دی هلته مې د جانان کور دی

یا دا همه د وختونو امتحان دی
یا عشق کې د احمدزي نصیب نسکور دی

غزل

په رښتیا خبرو ډارېږي هر اشنا نن سبا
د دې خلکو شونډې ګنډلې دي کوم چا نن سبا

ساقي راشه په ماتو هندارو لږ نظر وکړه
دلته روغ زړونه پاتې نه دي د هېچا نن سبا

زمونږ د ښار اپلاتون هم بې ځوابه غوندې دی
ناست یو بس تیارو کې په تمه د رڼا نن سبا

یوه ځواني دوهم غریبي درېیم چې مینتوب شي
دغه درې خو عاشقانو ته شي سزا نن سبا

احمدزیه دا باقي عمر میخانه کې تېر کړه
که څه غم کړې د هغې ابدي دنیا نن سبا

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ستا د مینې دېوانه یم
هم پاګل هم مستانه یم

پتنګ غوندې اور ته ورشم
عجب عشق کې مردانه یم

یو ساعت لکه د کال شي
داسې بند په جېلخانه یم

ځیګر مې له وینو ډک دی
تل د غشو نښانه یم

چې جنت نه خلک باسم
د غنم هغه دانه یم

څومره جفا ده وطن کې
مدام سر په ویرانه یم

زه احمدزی ډېر ګمنام وم
اوس جهان کې افسانه یم

غزل

یو غم د سل غمونو برابر دی نن
چا ویل چې په دې کلي کې اختر دی نن

دلته هره کوڅه له سوالګرو ډکه
دلته بیا هغه خوار یتیم نهر دی نن

پرون هم د چا په کور کې ویر و نن هم
بس همدغه د نن تازه خبر دی نن

زما ځوان شاعر د نجونو مستي غواړي
د پښتنې پوړني ته خطر دی نن

نه یې په سر کې څه، نه څه تپوس کوي
زما لیکوال صاحب لږ څه اوتر دی نن

د ښار نامتو زمری خان هم ګیدړ وخوت
د خیرات په وخت کې خان په سفر دی نن

احمدزیه د مظلوم مرستې ته ورشه
اوس خو د قوم مشرتوب ستا په سر دی نن

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چې دې څومره خورمه لا ډېرېږې غمه
ورځ په ورځ په ما باندې غمېږې غمه

کله کله د خانو خوا ته ورشه
نه توبه ! ته خو هلته شرمېږې غمه

بېخي نه ختمېږې، بېخي نه درېږې
د یورپ باران غوندې اورېږې غمه

غم بې نېټې راځي دغه یو متل دی
د دې کلي پر سر تل چورلېږې غمه

ما ویل چې نو شپه ده سبا به شي اخر
ته لکه د تورې شپې تورېږې غمه

ړومبی زه ماشوم وم بیا ځوان شوم اوس زوړ یم
عجب کار دی ته هېڅ نه زړېږې غمه

احمدزی چې چېرته ځې ته هم هلته ځې
لکه سیوری راسره گرځېږې غمه

غزل

په سوال او زاري کله تم کېږي ژوندون
څومره په منده منده تېرېږي ژوندون

په تور رنگ باندې سپین وېښتان نه پټېږي
لکه سپین غر کال په کال سپینېږي ژوندون

د دنیا قومونو سره خوشالي کړي
مونږ سره په غوړو کې سوځېږي ژوندون

زه په ځوانۍ کې پر تا ډېر ډېر نازېدم
چې زوړ شوم پر ما خندېږي ژوندون

ما به ویل چې عمر چېرته ژر خلاصېږي
خو د سترگو په رپ کې ختمېږي ژوندون

تېر وخت د پسرلي موسم په شان خوږ و
اوس لکه د ژمي شپه سړېږي ژوندون

چې احمدزی سم شي ژوند یې نه سمېږي
د یو وران محل غوندې نړېږي ژوندون

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د اشنا اشنايي غم سره اشنا کړم
هر اشنا او نااشنا ته يې رسوا کړم

چې د خوبونو دنيا مې شوله ورانه
له ډېره درده په ويښه شپې سبا کړم

اوس مې سترگو کې اوښکې ايسارې ښې دي
که سېلابي شوې اباسين به تالا کړم

يو د ښکلو مينې سپک لکه د خس کړم
بل يې د دوست او د دښمن د خندا کړم

څه مينه ړنده، څه عاشقان ړانده وي
زه خو څه ستا څه د وخت جفا بينا کړم

ستا نوم سره به تل بې وفا وليکم
ټول پوهيږي چې روا که ناروا کړم

احمدزيه ولې دومره ډېر فرياد کړې ؟
چې مې يار ستمگر شو خود به غوغا کړم

غزل

د مينې کار او بار کې نقصان خو به وي
د زړه سودا کې د زړه تاوان خو به وي

چې په خپله د عشق اور ته ځان گذار کړې
نو د لمبو په منځ کې گوزران خو به وي

اوس چې سترگو ته په کومو سترگو گورې
بيا د هغو سترگو نه باران خو به وي

سم دم سړی شي لېونی چې مين شي
د پاگل سړي څيرې گرېوان خو به وي

که پرېشاني يې وي د پرېشانو زلفو
لکه احمدزی پرېشان پرېشان خو به وي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

هـر څـه ختمېږي نـه ختمېږي د زړه درد
مینــه کــې هــره ورځ ډېرېــږي د زړه درد

چــې همېشــه زمــا زړه تــه را روان وي
عجـب مـې ژر ژر میلمـه کېږي د زړه درد

نـه ځـوان نـه زوړ نـه غریـب نـه مـوړ پېژني
سـړي سره یـو ځـای اوسـېږي د زړه درد

بهر کې چې خپل کور او کلی را یاد شي
بیـا مې پـه سـینه کـې مسـتېږي د زړه درد

د یـو چـا غمونـو ډېـر ډېـر سـودایي کـړم
اوس بېخــي بېخــي نــه پټېــږي د زړه درد

درسته شپه ویښ یم، نه خوب نه کرار لرم
بـس د میاشي پـه شـان بنګېږي د زړه درد

واه واه احمدزیــه پــه دې ښــکلي غــزل
چــې پــه لوســتلو یــې کمېــږي د زړه درد

غزل

څــه ښــه ورو لمــر تــه ســمېدلې کــاپرګلې
اُف!عجــب پــه مینــه پوهېــدلې کــاپرګلې

زه د غرونـو یـو سـاده پښـتون پـه زړه سـخت ومـه
تــه د کــاپر لــور پرمــا ګرانېــدلې کــاپرګلې

بــازار کــې بــه زه پــه منــډه منــډه تېرېدمــه
تــه بــه هــر دکــان تــه درېــدلې کــاپرګلې

د ورځـې مـې همېشـه پـه سـترګو کـې غړېـدې
خــو پــرون مــې ډېــره یادېــدلې کــاپرګلې

زما په دین او مذهب کې شراب څکل حرام دي
تــه بــه پــه لاره کــې ځنګېــدلې کــاپرګلې

یـو سـتا دنګـه ونـه، دنګـه غـاړه دنګـه ځـواني
بــل بــه د خــوار پــه درد دردېــدلې کــاپرګلې

احمــدزی غمــزده و غمــزده بــه پــاتې شي
چــې دا تــه ولــې پــه قهرېـدلې کـاپر ګلــې ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

وطنه تل مې تاپسې ځورېږي زړه
اوس په چيغو چيغو کله تشېږي زړه

پرون مې د جومات پېتاوی راياد شو
قسم چې لاترواسه مې خورېږي زړه

ما ته په تعويذ کې خړې خاورې راوړئ
چې د غريب مساپر پرې رغېږي زړه

د دنيا اورونه ورته خږ سترګې شي
په داسې اور مې ګوګل کې سوځېږي زړه

زمونږ ښار کې زمونږ دښمنان ګرځي
خود مې له ډېرې غصې نه خوټېږي زړه

زه او درد همېش سره غاړه غړې يو
نه غاړه غړوي شم، نه سمېږي زړه

احمدزيه دا ته هم عجب سړی يې
مدام دې د هېواد په غم غمېږي زړه

غزل

خان که ريا کړي خلکو ته رښتيا ښکاري
خوار که رښتيا کړي خلکو ته ريا ښکاري

دلته هم سوالګر هم حکمران سوال کوي
خو چا ته ناروا چا ته روا ښکاري

يوه پښتنه په محفل کې ګډېږي
يو پښتون ته دغه مسته ګډا ښکاري

وينو چې مو وينې بېخې يو رنګ لري
خو ستا وينه ګرانه، زما وړيا ښکاري

که غريب سړی دانا وي نادان ښکاري
که نادان سړی شتمن وي دانا ښکاري

چې سپين شخص سپينې سپينې خبرې وکړي
بيا ځينو اشخاصو ته بې حيا ښکاري

احمدزيه خوله پټه کړه سر به بايلې
اوس نو په ښار کې سر په سر سودا ښکاري

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

نـن بیـا خپـل اسـتاد تـه چیغېـږي یـو ماشـوم
څــه پــه ســلګو ســلګو ژړېــږي یــو ماشــوم

د ټـولګي پـه یـو کـنج کـې شـنې لښـتې پرتـې
لــه دغــه حالــت نــه څــورېږي یــو ماشــوم

چـې معلـم یـې پـه وهلـو غـواړي سـم کـړي
خــو پــه وهلــو نــه ســمېږي یــو ماشــوم

ســـهار وختـــي ښـــونځي تـــه وړی شي روان
د مــورکی پــه اوښــکو پــوهېږي یــو ماشــوم

یـو یـې زوړ پـوړ بکـس بـل یـې شـلېدلې جـامې
خپلــو همزولــو تــه شرمېــږي یــو ماشــوم

نــه یــې چپلکــې نــه یــې بوټونــه شــته دي
د پښــو لــه درده تــل دردېــږي یــو ماشــوم

احمدزیـــه لـــه دې ښـــاره لـــرې ګرځـــه
دلتـــه اوس هـــره ورځ قتلېـــږي یـــو ماشـــوم

پای

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library